

Dobrá zpráva

Časopis pro každého čtenáře

květen 2020

Cti svého otce i matku

Exodus

20, 12

Milí čtenáři,

máme pro vás další dobrou zprávu. Je to číslo časopisu **Dobrá zpráva** pro měsíc květen, které držíte v ruce.

První dobrou zprávou, kterou vám přináší, je, že Bůh nabízí východiško nejen maminkám, ale i všem ženám. **Bezdětná Chana** je toho živoucím důkazem. Opustila svůj bezvýchodný kruh zakletí do sebe samé, do svých bolestí, nenaplněné touhy. Neslyšným hlasem vykřičela svoje bolesti Bohu. Bůh nabídl východiško nejen jí, ale i nám všem. Z jedné smutné ženy učinil maminku. I my jsme vděční Bohu za naše maminky. **Historie svátku matek** je dlouhá. Jejich svátek není jen o oslavách, květinách a přáních dětí. Naše mamin-

ky a ženy vůbec jsou neúnavné a nenahraditelné ve službě bližním.

Ve vzdělávací části nás čeká historická připomínka obdivuhodné úsilí sestry **Julie Ward Howe** za mír a odzbrojení, nebo nedávná snaha sestry Lynn Greenové pomoci uprchlíkům, v článku **Ochraňte bezbranné děti v Calais**.

A tou nejlepší dobrou zprávou je to, Bohem dává povolání pro službu všem. Nám všem. Nikdo není vynechán. Nikdo není vyloučen ze služby ve společenství Božích dětí. Ani maminky. Ani sestry, ani ženy obecně.

Přejeme vám radostné a požehnané chvíle při čtení květnového čísla.

Štěpán Křivánek

POVZBUZENÍ

Bezdětná Chana

„Byl jeden muž z Ramatajim-sóřimu, z Efrajimského pohoří; jmenoval se Elkána. Byl to Efratejec, syn Jeróchama, syna Elíhúa, syna Tochúa, syna Súfova. Měl dvě ženy: jedna se jmenovala Chana a druhá Penina. Penina měla děti, Chana děti neměla. Ten muž putoval rok co rok ze svého města, aby se klaněl Hospodinu zástupů a obětoval mu v Šílu. Tam byli Hospodinovými kněžími dva synové Elího, Chofní a Pinchas. Když nastal den, kdy Elkána obětoval, dával své ženě Penině i všem jejím synům a dcerám díly z oběti; Chaně pak dával dvojnásobný díl, protože Chanu miloval; Hospodin však uzavřel její lůno. Její protivnice ji ustavičně urážela, že Hospodin uzavřel její lůno, jen aby ji dráždila. Tak tomu bývalo každého roku. Pokaždé, když putovala do Hospodinova domu, tak ji urážela, že Chana pro pláč ani nejedla. Její muž Elkána ji uklidňoval: „Chano, proč pláčeš? Proč nejíš? Proč jsi tak ztrápená? Což já pro tebe neznamenujím víc než deset synů?“ Jednou, když v Šílu pojedli a popili, Chana vstala, zatímco kněz Elí seděl na stolci u veřejí Hospodinova chrámu, a v hořkosti duše se modlila k Hospodinu a usedavě plakala. Složila slib. Řekla: „Hospodine zástupů, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpomeneš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeneš, ale daruješ své služebnici mužského potomka, daruji jej tobě, Hospodine, na celý život; břitva se jeho hlavy nedotkne.“ Když se před Hospodinem tolik

*modlila, Élí dával pozor na její ústa. Chana hovořila jen v srdci a pouze její rty se pohybovaly, ale její hlas nebylo slyšet, takže ji Élí pokládal za opilou. Řekl jí proto: „Jak dlouho budeš opilá? Zanech už vína!“ Ale Chana odpověděla: „Nikoli, můj pane; jsem žena hluboce zarmoucená. Nepila jsem víno ani jiný opojný nápoj, pouze jsem vylévala před Hospodinem svou duši. Nepokládej svou služebnici za ženu ničemnou. Vždyť až dosud jsem mluvila ze své velké beznaděje a žalosti.“ Élí odpověděl: „Jdi v pokoji. Bůh Izraele ti dá, zač jsi ho tak naléhavě prosila.“ Ona na to řekla: „Kéž tvá služebnice najde u tebe milost!“ Potom ta žena šla svou cestou, pojedla a její tvář už nebyla smutná. Za časného jitra se poklonili před Hospodinem a vraceli se. Když přišli do svého domu do Rámy, Elkána poznal svou ženu Chanu a Hospodin se na ni rozpo-
menul. Chana otěhotněla, a než uplynul rok, porodila syna a pojmenovala ho Samuel (to je Vyslyšel Bůh). Řekla: „Vždyť jsem si ho vyprosila od Hospodina.“*

1 Samuelova, 1-20

Doufám, že to víte. Totiž, že dnes je den matek. Lidé se rozhodli, že budou jeden den v roce, 2. neděli v květnu, oslavovat maminky. A to je přece pěkné. Každý z nás má nebo měl maminku. A ať je nebo byla jakákoli, je to maminka. Je pěkné, že na to lidé pamatují. Ani nemusejí znát 5. přikázání desatera, cti otce svého i Matku svou, přece to všichni vědí, že maminky jsou důležité.

Přemýšlel jsem, co z Bible dnes přečíst. A vím, že jsou lidé, kteří mají s Pánem Bohem problém právě v tom, že je to Pán. V modlitbě, kterou nás naučil Ježíš, se také modlíme: Otče náš. I když všichni víme, že Boha si nemáme zpředměťňovat, stejně to děláme a většinou nám z toho vychází jako chlap. Lidé to někdy zkouší tak, že když jim ten ženský prvek v Bohu chybí, snaží se ho doplnit. Bohužel často zbožštěním nějaké ženy. Ano, je to špatně. Bůh není ani muž ani žena. Je v něm obojí.

Nás stvořil jako svůj obraz právě v tom, že nás stvořil jako muže a ženu. Není to tak, že Pán Bůh stvořil muže a „paní bohová“ stvořila ženu. Není žádná „paní bohová“. My lidé jsme Božím obrazem právě v tom napětí mezi mužem a ženou.

Nakonec jsem ale pro dnešní neděli vybral vyprávění o Chaně. Chana, žena, ale ne maminka. Chana nemohla mít děti.

Abychom celé to vyprávění pochopili, co vlastně má znamenat tenhle příběh o jedné ženě, která nemohla mít děti, je dobré si přiblížit dobu, ve které se to vše odehrává. Ocitáme se s Chanou v takzvané době soudců. V Izraeli neměli krále, vládnout měl sám Bůh skrze kněze, proroky a právě soudce. Kdo ale Bibli znáte, víte, že soudcové si tehdy dělali, co chtěli, kněží byli úplatná a hrabivá hovada, jak byste se dočetli dál. A proroci? Ti někam zmizeli. Byla to bezvýchodná situace. Když

se člověk dostal do problémů, nebylo se kam obrátit. Boží vláda ztroskotala na lidské slabosti.

A v této době žije i Chana. Těž její situace je bezvýchodná. Nemůže mít děti. A tak se cítí, že jako žena je k ničemu. Že nějak zklamala. Z jedné strany na ni útočí a posmívá se jí druhá manželka jejího muže, Penina, to znamená Perla. Děťmi obdařená, spokojená a tak nesmyslně hloupá, zlá a krutá Perla. Na druhou stranu má Chana sice milujícího manžela, který pro ni dělá, co může. Pochopit ji ale nedokáže. „Což já pro Tebe neznamenám víc než deset synů?“ Promiň, Elkáno, ale neznamenáš. Možná byste Chaně řekli, že to je přece hloupost. Že v ničem jako žena nezklamala, že to není žádný Boží trest, že Penina je prostě jenom hloupá husa. Ať byste řekli cokoli, nepomohlo by to. Možná spíš ublížilo. Znáám několik párů, které nemůžou mít děti a tolik by chtěli. Když se s nimi bavím, říkají mi, jak hrozné jsou otázky typu: „A co vy? Kdy už do toho praštíte? Už by bylo na čase.“ Člověk nemusí mít vedle sebe tupou namyšlenou Peninu, která se chlubí svým mateřstvím. Stačí jenom hloupá otázka, aby se člověk rozbřečel.

Chanina situace byla bezvýchodná. Byla zavřená sama do sebe a do svojí bolesti. Stejně bezvýchodná byla situace celé společnosti. Lidé byli uzavřeni do svých vlastních potřeb a plánů.

V tomhle mi ty biblické příběhy přijdou skvělé. Udály se před tisíci lety a od té doby se stále dějí. Stále tu jsou smutné, zničené a nešťastné ženy i mužové, kteří nena-cházejí východisko ze své situace. Stále tu je společnost, ve které nefungují soudcové, kněží ani faráři, kde si každý podle svých možností hrabe sám pro sebe. Stále je tu Boží lid, církev, která řeší blbosti a svoje majetky, místo toho, aby přestala myslet sama na sebe a začala tu být pro to, pro co ji Bůh určil, pro druhé, kteří ji potřebují. A stále je tu Bůh, který východisko nabízí.

Jistě, pro Chanu bylo tím východiskem dítě, syn. Jen to nebylo tak jednoduché. Chana musela opustit ten bezvýchodný kruh zakletí do sebe samé, do svých bolestí. Neslyšným hlasem vykřičela svoje bolesti Bohu. Navzdory tupému knězi, který nepoznal modlíci se ženu od alkoholičky. A nejen to. Syna, kterého si přála, přestala chtít sama pro sebe. Nabídla jej k službě Bohu. Asi není potřeba dodávat, že ten svůj slib před Bohem potom splnila. Syna se vzdala. Tolik Chana.

Bůh ale nabídl východisko i celé společnosti. Tím samým. Tím, že z jedné smutné ženy učinil maminku. To je totiž oblíbený Boží způsob, jak měnit svět. Jeden malý zanedbatelný zázrak kdesi na konci světa v Ramatajim-sóřimu v Efrajimském pohoří. Kdo ví, kde je Rama-

tajim-sófim? Nejspíš to byla podobná díra jako Cheb. A v té díře Bůh vyslyšel modlitbu jedné poslušné ženy a udělal z ní maminku. A dítě vyrostlo a změnilo svět. Ještě dnes si o něm miliony lidí vypráví příběhy. To dítě se jmenovalo Samuel. Bůh má asi v oblibě povolávat si ke změně světa ženy, které nemůžou mít děti. Stejně to bylo s Abrahamovou manželkou Sárrou, Izákovou Rebekou, Jákovovou Ráchel, stejně to bylo s maminkou Pána Ježíše Krista. Všechny ty pramáti Izraele nemohly mít děti. Snad pro to, aby se z nich nestaly naduté husy, které budou všem dávat na odiv, jak skvělé jsou samice a kolik dětí dokážou porodit. Snad proto, aby se ony samotné naučily, že budoucnost nemáme v rukou my lidé, ale Bůh. A my se k téhle budoucnosti můžeme připojit, pokud ho poslechneme, budeme mu důvěřovat a splníme sliby, které mu dáme.

Z HISTORIE

Historie Svátku matek

Svátek matek vyjadřuje úctu k ženám, matkám a jejich roli ve společnosti. Svátek je slaven po celém světě, kvůli svým různým kořenům v různé dny. Novodobá historie svátku se ovšem datuje z let občanské války ve Spojených státech amerických. Sociální aktivistka Julia Ward Howeová vyzvala ve svém *Provolání ke dni matek z roku 1870* ženy ke

V historii tohoto světa by nebyl nikdo, kdyby nebyla také jeho maminka. Díky Bohu za maminky. Možná si Bůh v tomhle městě, státu, světě nepoužije ke změně muže. Nebude to bratr kazatel, pan prezident, pan ředitel ani pan profesor. Možná to bude maminka. Ta, která poslechne Boha a splní svoje sliby. No, a když tehdy mohla být v Ramatajim-sófi-mu, třeba může být dnes v Chebu. Tak prosím, bratři a sestry i milé děti, nezapomeňte dnes svým maminkám poděkovat, něco jim dát nebo alespoň říci, poděkovat za ně Pánu Bohu.

Pane Bože, víme, že nejsi žádný pan Bůh, že je v Tobě náš milující otec i matka. Děkujeme Ti za ty naše pozemské otce a dneska ještě víc za maminky. A nikdy nebyli dokonalé, někdy asi o dost horší. Ale díky za ně. Amen.

Richard Dračka

sjednocení proti válkám, v pacifistické reakci jak na občanskou válku v USA, tak na válku prusko-francouzskou v Evropě. V *Provolání* vyzývá ke svolání kongresu žen světa, které by podpořily spojení různých národů a přispěly k přátelskému řešení mezinárodních otázek v zájmu míru. Její následnicí byla Ann Jarvisová, která se od roku 1858 snažila

prostřednictvím *Pracovních klubů* matek o zlepšení sociálně zdravotních podmínek a o snížení dětské úmrtnosti. Po roce 1868 pracovala na usmiřování sousedů, kteří bojovali v občanské válce na opačných stranách. Poprvé byl slaven Svátek matek v upomínku na Ann Jarvisovou dne 10. května 1908 ve městě Grafton, West Virginia. Některé státy USA prohlásily Svátek matek za oficiální svátek roku 1912. V roce 1914 byl Svátek matek prohlášen za národní svátek USA prezidentem Woodrowem Wilsonem. Dodnes je Svátek matek jedním z (nejen komerčně) nejoblíbenějších svátků v USA.

Jiný původ má britský Svátek matek. Jde zřejmě o zvyk pocházející ze 16. století, kdy lidé navštěvovali ve čtvrtou neděli velikonocního půstu svůj „domovský“ sbor, a kdy byla tudíž příležitost pro rodiny strávit čas pohromadě. Podle historiků v tento víkend posílali zaměstnavatelé své mladé nádeníky a služebné domů, aby se setkali se svými rodinami a matkami. V souladu s tradicí a jejími různými kořeny se slaví Svátek matek převážně ve dva různé dny – buď čtvrtou neděli velikonocního půstu, což je případ Irska a Velké Británie, nebo druhou neděli v květnu. Takto se slaví například v následujících evropských zemích: Belgie, Česká republika (byť tento svátek není součástí zákona o státních svátcích), Chorvatsko, Dánsko, Estonsko, Finsko, Německo, Řecko, Rakousko, Island, Itálie, Lotyšsko, Mal-

*** Blíží se Svátek matek,** den šťastně volený k tiché a ušlechtilé potěše všech, kdož se nám starají o život národa. Chvilka tichého, důvěrného štěstí, která se rozsvěcuje v očích rodiček i jejich dětí, kdžv přijdou s kvíčkou, třeba i nejdrobnější aby ukázaly svou lásku i svůj vděk. Dnes je u nás tento „den matek“ už vrozen, ač se bude letos oslavovat teprve po jedenácté. Bývá to vždycky druhá neděle v květnu. A je zajímavé, že nám letos připadne na tentýž den 10. květnu co před jedenácti roky, kdy jsme jej zaváděli jako krásný zvyk severských, zejména norských krajů, kde žil od staletí. Je to projev lasky a vděku. Je to poděkování, ale je to na druhé straně i projev úzkosti o zachování národa. Ta úzkost se nedá řešiti paragrafy, neboť radosti z mateřství jsou podmíněny. Mateřství bez lásky, mateřství bez radostných nadějí není štěstí, ba mohlo by se zvrtnout někdy i v neštěstí a hroživou tíž. My chceme mít matky šťastné, aby mohly své děti vitat s úsměvem a proto jim připravujeme citové chvílky uznání díků a vděčné lásky, která je posiluje a povznáší k radostem. Dnem, svátkem matek snažíme se jim také, pokud jsou pro svou mateřskou starost chudé a nevybavené, připravit i všechny hmotné možnosti pro tento veliký úkol. Svátek matek nám dnes organizují okresní péče o mládež spolu s Ochranou matek a dětí, aby vedle pocitu štěstí z lásky, umožnily i pocit štěstí z hmotného dostatku. Vždyť svátek matek má být svátkem i všem ostatním, jimž mateřství staví před oči utrpení a starost. Ač není nikoho, kdo by se nepřipojil sehemennším darečkem k dobročinné akci, kterou naše humánní ústředí právě zas počiná uvádět v život!

Národní politika 28. dubna 1936

ta, Nizozemí, Slovensko, Švýcarsko a Turecko. Z mimoevropských zemí jsou to například: Austrálie, Brazílie, Kanada, Čína, Chile, Kolumbie, Kuba, Japonsko, Malajsie, Nový Zéland, Peru, Filipíny, Taiwan, USA, Uruguay a Venezuela.

Pro zajímavost je možno podotknout, že např. v Rusku se slaví Svátek matek poslední neděli v listopadu, ve většině zemí Jižní Ameriky, v Indii, Pákistánu, Mexiku, Singapuru 10. května, v Polsku 26. května a v řadě arabských zemí se slaví Svátek matek na první jarní den, tj. 21. března. Za to,

že byl v demokratickém Československu zaveden Svátek matek, vděčíme především Dr. Alici Masarykové, nejstarší dceři prvního československého prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka.

Alice Masaryková

Alice Masaryková, velká osobnost první republiky, která se z komunistických učebnic dějepisu jaksi vytratila, studovala medicínu, filosofii a sociální práci na univerzitách v Praze, Lipsku a Chicagu. Za první světové války byla za pomoc při vlastizrádné činnosti otce zatčena a vězněna 9 měsíců ve Vídni, kde jí hrozil trest smrti. Propuštěna byla až na nátlak amerického veřejného mínění. Tato statečná, vzdělaná, společensky angažovaná osobnost, která po smrti matky plnila roli první dámy republiky, spoluzakládala

sociologickou sekci Svazu československého studentstva a Sdružení akademicky vzdělaných žen. Roku 1919 založila Československý červený kříž a byla téměř dvacet let jeho předsedkyní. Alice Masaryková stála u zrodu oslav Svátku matek u nás. Tuto myšlenku v nově vzniklém Československu šířily Československý červený kříž a organizace jako Čs. ochrana matek a dětí, Sokol a Orel, YWCA (Asociace mladých křesťanských žen), křesťanské spolky i některé ženské komise při politických stranách. Poprvé byl Svátek matek slaven v roce 1923. V předválečném Československu, ale i v prvních letech po válce, byl Svátek matek velmi oblíbeným svátkem.

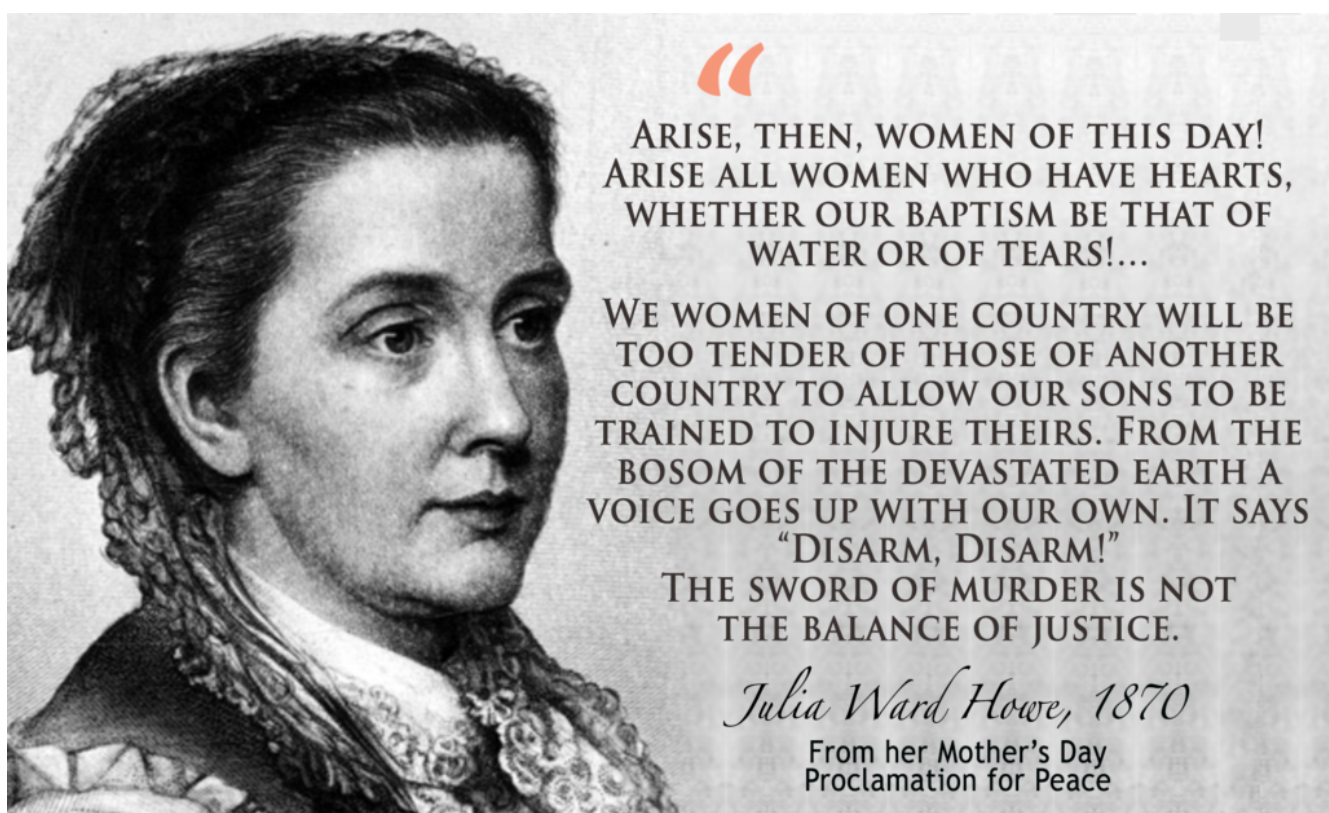
Ironicky se možná právě proto v našem zákonodárství poprvé a zatím naposled objevil Svátek matek v roce 1947. Bylo to díky komunistickými poslanci Národního shromáždění navrženému zákonu č. 91/1947 Sb., o daru Československé republiky dětem k svátku matek 1947. Podepsali jej prezident Beneš s Gottwaldem a Nejedlým. Po únorovém puči komunisté dříve opěvovaný Svátek matek zavrhlí a v padesátých letech nahradili slavením Mezinárodního dne žen.

Senát Parlamentu České republiky navrhoval v roce 2007 v rámci obnovy humanistických hodnot zničených komunistickou diktaturou zařadit Svátek matek mezi ostatní svátky. V návaznosti na

násilně přerušenu historickou tradici demokratického předválečného Československa a také v souladu se soudobou tradicí velké většiny států, které Svátek matek slaví, navrhoval jeho stanovení na druhou neděli v květnu. Smyslem zákona bylo vzdát, bez asociací s komunistickou ideologií, úctu ženám a jejich nenahraditelnému místu ve společnosti. Dát příležitost k projevení úcty

matkám každého z nás i ke všem ženám obecně. Význam Svátku matek je svou podstatou každému člověku jasně srozumitelný a blízký. Navrhovatel se přikláněl k tradičnímu termínu „Svátek matek“ namísto „Den matek“.

Zdroj: Důvodová zpráva k zamítnutému senátnímu návrhu z roku 2007

POVSTAŇTE ŽENY DNEŠKA!

**POVSTAŇTE VŠECHNY ŽENY, KTERÉ MÁTE SRDCE! AŽ UŽ JE VÁŠ
KŘEST VODOU NEBO SLZAMI!...**

**MY, ŽENY JEDNÉ ZEMĚ, BUDEME PŘÍLIŠ NĚŽNÉ NA TY Z JINÉ ZEMĚ,
NEŽ ABYCHOM DOVOLILI NAŠIM SYNŮM, ABY BYLI CVIČENI
K VLASTNÍMU ZRAŇOVÁNÍ. Z HRUDI ZNIČENÉ ZEMĚ STOUPÁ
VZHŮRU NÁŠ HLAS: „ODZBROJIT! ODZBROJIT!“
MEČ VRAŽDY NENÍ ROVNOVÁHOU SPRAVEDLNOSTI.**

Julie Ward Howe, 1870

z jejího Provolání za mír na Den matek v době občanské války Severu proti Jihu v USA

Z HISTORIE

Ochraňte bezbranné děti v Calais

Lynn Greenová volá po neodkladných opatřeních a píše před plánovanou demontáží tzv. džungle v Calais ministryni vnitra Spojeného království Amber Ruddové a také všem církvím.

Reverendka Lynn Greenová tajemnice Baptistické jednoty Velké Británie vydala naléhavý apel na místní církve, aby ochránily bezbranné děti, jejichž bezpečnost a blaho budou ve vážném ohrožení pokud se dá do pohybu rozebrání tzv. džungle v Calais. V dopise ministryni vnitra Amber Ruddové vyjádřila své obavy a výzvu k neodkladným opatřením, která by urychlila azylová řízení. Napsala ministryni mail, ve kterém ji pozvala ke společným modlitbám za tuto věc a také k tomu, aby zvažila oslovení kolegů poslanců. Lynnová líčí, jak ministryni vnitra žádala o urychlení azylového řízení dětí bez doprovodu, které jsou v džungli v Calais. Kolem čtyř stovek z nich má ze zákona právo na pobyt ve Spojeném království.

„Dnes jsem ministryni vnitra napsala v reakci na zprávy, že francouzská vláda plánuje rozebrat tábory v okolí Calais a přesídlit jejich obyvatele. Děti tak budou znovu vystaveny riziku a jsou již dokonce zprávy, že některé ze strachu z následků z táborů utíkají. Děti budou ještě zranitelnější a ohroženější než jsou dosud. Naléhala jsem na ni, aby byl proces zpracování a přesídlení do Spojeného království urychlen.

Mnohé z nich již zde mají příbuzné. Chci, abyste se k této mé iniciativě přidali: modlitbou za kladnou odpověď na můj dopis, modlitbami za všechny, kdo jsou zasaženi touto pokračující kritickou situací. Oslovte své poslance, aby tato kampaň za ochranu dětí před dalšími újmami dál sílila.“

V pondělí 3. 10. 2016 proběhla dvouhodinová schůzka ministryně Ruddové s jejím francouzským protějškem. Francouzské úřady přislíbily do konce týdne poskytnout prověřený seznam 387 dětí, jež mají ze zákona právo - na které upozornili aktivisté ze Citizens UK - na pobyt ve Spojeném království. „Jakmile budeme mít tento oficiální seznam, urychleně v řádu dní se věci dají do pohybu a tyto děti velmi rychle přemístíme“, řekla. Nad průběhem přesouvání bude bdít k tomuto účelu založený tým Home Office. Odmítla sice sdělit přesná čísla, ale v rozhovoru pro Daily Mail prohlásila, že pokud do země přijde tři sta dětských uprchlíků, bude to „velice dobrý výsledek“.

Baptistické sbory ve Spojeném království a také po celé Evropě pracují na zajištění praktické podpory tváří v tvář současné upr-

chlické krizi, stejně jako na kampaních za slušnou, spravedlivou a účinnou odezvu vlád. Několik britských baptistů navštívilo tábor v Calais nebo zde žijícím poskytlí humanitární pomoc. Obavy

vyjádřené jménem Baptistického společenství tedy pramení ze zkušenosti z terénu.

The Baptist Times
7. října 2016

SOUČASNOST

Světový svaz baptistů vyhlašuje podporu ženám

Rezoluce o uznání a potvrzení povolání žen v církvi

Tato rezoluce je výsledkem třídení Mezinárodní konference baptistů o teologickém vzdělávání s tématem „SPOLEČNĚ: nový pohled a nové porozumění církevním dějinám, které nejsou pouze dějinami mužů, nýbrž i žen.“ Konference se konala v Nassau těsně před výročním sjezdem svazu baptistů.

Poslední rezoluci potvrzující přínos žen v církvi přijal Světový svaz baptistů rovněž v Nassau v roce 1988. Na letošním koncilu zazněla připomínka tehdejší rezoluce vyzývající baptisty, aby „vyjadřovali vděčnost za mnohá obdarování a za citlivý přístup, který ženy ve službě Ježíši Kristu a v práci celosvětové baptistické rodině přinášejí“ a aby „ve svých národních jednotách věnovali biblicky opodstatněnou a pečlivou pozornost tomu, aby se ženám v jejich obdarování dostalo uplatnění.

Nová rezoluce vyzývá baptisty k „pokání z praktik a zvyklostí“, které „ženám dosud bránily být plnohodnotnými údy těla Kristova, v tom, aby vzkvétaly jako lidské bytosti stvořené k obrazu Božímu“. Volá je k otevřenosti vůči působení Ducha svatého, jenž povede ke změně a umožní baptistům stvrdit „Bohem dané povolání žen pro službu v církvi“.

Jednotlivé členské jednoty Světového svazu baptistů by si též, jak rezoluce konstatovala, měly „osvojit používání rovnocenného jazyka pro muže i ženy v bohoslužebných shromážděních, v komunikaci i publikacích, včetně překladů Bible“ a „cíleně pracovat na vytváření rovného prostoru pro ženy ve všech vedoucích rolích v církvi, v baptistických jednotách i ve Světovém svazu baptistů“.

Tony Cartledge
přeložila Ivana Kultová

toulám se po nocích
bezesných
a koruny stromů mi
zastírají tvář
život můj se zrcadlí
v lesních studánkách
a měsíc nade mnou
odkrývá svou zář

toulám se po nocích
s tebou
Lásko, Lásečko moje..
hladím něžně
tvoji tvář
stínem stromů
zastřenou
život tvůj zrcadlí se
ve studánkách
očí mých i Jeho zář
nad tebou

Tvoje děti